

Un pensament de Gaudete d'advent

Avui és el tercer diumenge d'Advent, la Gaudete, en què celebrem amb “gaudi” la joia de rebre la vinguda de la Llum, la Paraula viva, com llegim en la carta de sant Pau als Filipencs.

En les lectures d'Isaïes i l'evangelí de Joan d'avui hi trobem algunes traces del que ens vol dir aquest advent, nou de cada any en la nostra vida, del que suposa pels batejats en Crist, en la llibertat de l'elecció donada de l'Esperit. Joan Baptista es defineix com *“Sóc una veu que crida en el desert ‘Aplaneu el camí del Senyor’”* (Jn 1,23). Unes paraules que la comunitat joànica pren del profeta Isaïes quan ens diu: *“Escolta! Un que crida: ‘Obriu al desert el camí de Jahvè’”* (Is 40,3)

Una de les imatges més repetides de la simbologia dels textos bíblics és sens dubte la de camí. Una proposta antropològica del moviment, del viure en camí. El posar-se en camí d'Abraham a la crida personal de Déu, el camí alliberador de l'Èxode que Moisès lidera instat i animat pel Senyor, el camí del poble, el camí en peregrinació permanent de la comunitat per a construir i reconstruir el temple del Senyor, el camí a Jerusalem de Jesús, el camí de la predicació universal dels seguidors de Jesús, el camí d'advent que ens mena al Nadal, el camí per la vida de la fe del creient... camins que ens recorden el camí del Senyor en nosaltres, trajecte endins...

El profeta ens crida a *“aplanar el camí del Senyor”*. I en la seva veu, una veu que no és Paraula –la veu permet la Paraula, però la Paraula no és la veu; una veu sense paraula no té sentit–, ens proposa, ens crida a aplanar el camí de Senyor. Aplanar és el verb que explica el fer planeres les coses que no ho són. Fer planer el camí és fer-lo transitable, accessible, lliure per a donar el pas, per a passar-hi. És una crida a fer, és més una proposta d'acció que de contemplació. El profeta ens convida a fer pla el camí i a fer-ho sense esperar, perquè el Senyor és a prop! Aquesta proposta és ben clara respecte del jo nostre, és una proposta personal per a una acció de transformació també personal.

Tanmateix, avui estem cada cop més acostumats que les coses ens vinguin donades, especialment en els contextos del món anomenat desenvolupat, ric. Les joves generacions, que a poc a poc van introduint també la cultura i els valors en les no tan joves, cerquen camins que ja siguin planers, la ruta senzilla. Ens estem acostumant a tot allò que per ser de qualitat, per ser autènticament excel·lent, ho tingui tot, que ens vingui ràpid, via telemàtica, virtual, amazònica si cal (Amazon...), però immediata, que sigui fàcil, dúctil, lleuger, que no costi esforç ni a voltes diners, que sigui perfecte, sense errors, bell... Demanem camins fressats!

Aquest model del que suposa aplanar el camí, sortir a fer pla el camí de la pròpia vida perquè hi pugui transitar el Senyor, a la llum de les propostes espirituals diverses és ben diferent. El profeta ens crida a aplanar el camí, amb les eines de la tradició espiritual cristiana, amb els valors que el mateix Jesús ens explica i amb la vida que ens convida a viure, *“pren la teva creu i segueix-me”*. Aplanar el camí del Senyor ens demana, novament, esforç, renúncia i fidelitat...

Avui, en la Gaudete del tercer diumenge d'advent, la proposta benedictina ens recorda aquelles paraules tan boniques de compromís a l'emprendre de nou la tasca d'aplanar el camí del Senyor, *“sosteniu-me Senyor, com vau prometre, i viuré, que no vegi defraudada la meua esperança”* (Sl 119,116). I ens convida a fer-ho tot fent ús de les eines de perfecció espiritual que proposa sant Benet: l'obediència, el silenci i la humilitat. Vet aquí les diferents maneres d'anar aplanant el camí del Senyor en la nostra vida d'aquest Advent, temps de joia, temps gaudi!!